

ฎีกา

สืบบนรางวัล

ประกอบฎีกา พ.ศ.2500 ถึงปัจจุบัน

www.Soutpaisallaw.com

๑ ๑๑๑ สืบแบบ รางวัล

ประกอบ : ๑๑๑ พ.ศ. ๒๕๐๐ ถึงปัจจุบัน

E-mail : splaw@hotmail.com

www.soutpaisallaw.com

ฎีกา : สิบบนรางวัล

จัดจำหน่ายโดย
สำนักพิมพ์สูตรไพศาล

16/4 - 9 เพชรเกษม 63

ซอยวัดม่วง กรุงเทพฯ 10160

Tel. 0 - 2413 - 4349, 0 - 2454 - 1065

FAX. 0 - 2455 - 5027

วิสูตร - อรทัย ธนชัยวิวัฒน์
ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา กันยายน 2552
บรรณาธิการรูปเล่ม สิริวิวัฒน์ กาคำดวง

Copyright © เฟลท / ทอง

By Soutpaisal Law

สงวนลิขสิทธิ์

หมายเลขบัญชี

“สูตรไพศาล โดยนายวิสูตร ธนชัยวิวัฒน์”

โอนชำระเงินแล้วโทรแจ้งจะได้สินค้าฉบับไว

อีกทางเลือก กรณีตัวแทนไม่ให้ความสะดวก

ธนาคาร	สาขา	ออมทรัพย์เลขที่
กสิกรไทย	บางแค	053-2-13352-1
กรุงเทพ	บางแค	120-4-91552-2
กรุงไทย	บางแค	040-1-01272-7
กรุงศรีอยุธยา	เพชรเกษม 55	300-1-17888-8
ทหารไทย	พราณนก	019-2-44357-0
ไทยพาณิชย์	ย่อยเพชรเกษม 69	112-2-04179-2

ตัวแทน SML

S. เงินทุน 10,000 บาท ขึ้นไป

M. เงินทุน 50,000 บาท ขึ้นไป

L. เงินทุน 100,000 บาท ขึ้นไป

ตัวแทน S ส่วนลดเริ่ม 25 %

M. กับ L ส่วนลดมากยิ่งขึ้นกว่า

ความพร้อม ขึ้นกับชนิดสื่อ

A. MP 3 ให้มีชุดลำโพงไซว

B. หนังสือกฎหมาย มีชั้นวาง

C. CD มีโน้ตบุ๊ก - เครื่องคอม

เพื่อแสดงคุณภาพสื่อสินค้า คุณยิ่งมาก

ยอดขายยิ่งสูง

แสดงความจำนง ณ สูตรไพศาล

www.soutpaisallaw.com

E- Mail : Tan9147@hotmail.com

วิธีสั่งซื้อด่วน - ได้ดังใจ

1. ซื้อมากตัวแทน ซื้อมัด ศูนย์หนังสือ
แพร่พิทยา ห้างร้าน / มาตรฐานทั่วไทย
2. online ไปรษณีย์ ธนาคาร หรือ
ATM แล้ว FAX หรือโทรแจ้งการโอน / สั่งซื้อ
3. แเนบ ธนาฉติ ตั้งจ่าย สูตรไพศาล
ระบุ ปท.ภาษีเจริญ พร้อมใบสั่งหรือบันทึก
4. ค่าส่งเล่มละ 20.- ถึง 3 เล่ม ฟรีค่าส่ง
5. ส่วนลดพิเศษ กรณีซื้อหลายเล่ม
6. ตั้งทำเป็นของขวัญเชิญปรึกษา !

คำนำ

การศึกษากฎหมายจากคดีที่เกิดขึ้นจริง มีการดำเนินคดีจนถึงคดีชั้นสู่ศาล ผ่านกระบวนการยุติธรรม ยุติตามวิธีพิจารณาความโดยศาลยุติธรรมได้อ่านคำพิพากษาดัดลินคดีความ หากมีประเด็นเปิดช่วยให้ต่อสู้คดี จะนำคดีชั้นสู่ศาลอุทธรณ์จนกระบวนการพิจารณาและศาลอุทธรณ์อ่านคำพิพากษาชี้ขาดและหากยังมีข้อต่อสู้คู่ความสามารถนำคดีชั้นสู่ศาลฎีกา คำพิพากษาศาลฎีกาจึงเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจคู่ความที่เก่งกาจ เยี่ยมยุทธ์ อาจต้องเสียเชิง เสียชื่อ เสียหายดังอุทาหรณ์ที่ต้องศึกษา ยิ่งคำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่ยิ่งน่าศึกษา ทางสำนักพิมพ์ฯ ได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็น 3 เล่ม/ชุด ครอบคลุมฎีกาประชุมใหญ่ทุกปี พ.ศ. ถึงปัจจุบัน

สื่อกฎหมาย ได้พัฒนาต่อเนื่อง โดยถือทางผู้ใช้ - ผู้สอบ - ผู้ศึกษาทั่วไปเป็นที่ตั้ง ปัจจุบันพัฒนาเป็น 3 สื่อ คือ .-

- A. MP3 เสียงคำพิพากษาศาลฎีกา
- B. หนังสือกฎหมาย และ
- C. CD รวมกฎหมาย ระบบสมาชิกและไม่ต้องเป็นสมาชิก

ขอขอบคุณที่ใช้สื่อวิชาการสู่ตราไพศาล ทุกข้อชี้แนะขอโน้มรับไว้ปรับปรุงต่อไป

อนึ่ง ผลงาน MP3 ทุกชุดและหนังสือกฎหมายที่จัดทำโดยสู่ตราไพศาล ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำ ดัดแปลง หากฝ่าฝืนมีโทษทั้งตามกฎหมายลิขสิทธิ์ กฎหมายแพ่ง และกฎหมายอาญา

อรุณวรรณ จันทรสวัสดิ์
บรรณาธิการเสียง

หลักกฎหมายและสุภาษิตละติน

Cave quid dicis, quando, et cui

พึงระวังว่าเราพูดอะไร เมื่อไร ถึงใคร

Certum est quod certum redid potest

ความแน่นอน ก็คือความไม่แน่นอน

Cessante cause, cessat effectus

เมื่อเหตุระงับ ผลก็ย่อมระงับ

Clypeo legis nemo decit

ภายใต้โล่แห่งกฎหมาย ข่อมไม่มีใครถูกโกง

สารบัญ

ฎีกา : สิบบนรางวัล

ฎีกาที่

หน้า

1.	ฎ.๑๒๐๖/๒๕๕๐	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี่ยงอากร	๑
2.	ฎ.๖๑๖๓/๒๕๔๘	มีไม้แปรรูปไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต	๕
3.	ฎ.๔๕๐๘/๒๕๔๘	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ	๘
4.	ฎ.๒๖๕๕/๒๕๔๘	จัดการให้มีการพนัน	๑๑
5.	ฎ.๔๐๔๐/๒๕๔๓	ชนของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือที่ต้องจำกัด	๑๓
6.	ฎ.๑๐๕๖๑/๒๕๔๖	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี่ยงอากร	๑๖
7.	ฎ.๗๕๓๐/๒๕๔๖	การจัดให้มีการเล่นก๊โดยเจตนา : ชนไก่	๑๕
8.	ฎ.๕๒/๒๕๔๖	มีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครอง	๒๑
9.	ฎ.๕๕๗๖/๒๕๔๕	กันสร้างแพ้วาง อันเป็นการทำลายป่า	๒๕
10.	ฎ.๕๕๖๒/๒๕๔๕	ทายผลฟุตบอล	๒๘
11.	ฎ.๕๐๔๘/๒๕๔๕	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี่ยงอากร	๓๑
12.	ฎ.๘๒๘๘/๒๕๔๔	พารถที่ยังมิได้เสียภาษีเข้ามาในราชอาณาจักร	๓๓
13.	ฎ.๗๓๑๒/๒๕๔๔	ทายผลการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศ	๓๕
14.	ฎ.๗๐๑๔/๒๕๔๔	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี่ยงภาษี	๓๘
15.	ฎ.๖๓๕๖/๒๕๔๔	ความผิดหลายกรรม : ตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ	๔๓
16.	ฎ.๑๔๔๐/๒๕๔๔	ความผิดต่อกฎหมายหลายบทต่างพระราชบัญญัติกัน	๕๐
17.	ฎ.๓๗๕๘/๒๕๔๓	การลักลอบเล่นการพนัน	๕๕
18.	ฎ.๑๐๕๔/๒๕๔๓	เจ้ามือรับกินรับใช้และเป็นผู้เล่นหรือลูกค้ำคนแทง	๕๘
19.	ฎ.๓๐๑/๒๕๔๓	ร่วมกันเล่นการพนันสลากรินรวบ	๖๓
20.	ฎ.๕๐๐/๒๕๔๓	จัดตั้งสถานบริการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาต	๖๖
21.	ฎ.๖๓๕๖/๒๕๔๒	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด	๗๑

ฎีกาที่	หน้า
22. ฎ.๔๔๔๕/๒๕๔๒	พนันเอาทรัพย์สินโดยไม่ได้รับอนุญาต ๗๔
23. ฎ.๓๘๕๕/๒๕๔๒	ความผิดต่อกฎหมายหลายกรรม ๗๘
24. ฎ.๓๔๔๗/๒๕๔๒	จัดให้มีการเล่นการพนันและฐานเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ ๘๒
25. ฎ.๑๕๗๕/๒๕๔๒	ทำไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติกับฐานทำไม้หวงห้าม ๘๕
26. ฎ.๗๘๘/๒๕๔๒	เล่นพนันการแข่งขันชกมวยจากสถานีโทรทัศน์ ๘๘
27. ฎ. ๓๗๒/๒๕๔๒	พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ ฯ ๙๐
28. ฎ.๖๔/๒๕๔๒	ข้อหาร่วมกันเล่นการพนันแปดเก้า ๙๒
29. ฎ.๕๕๘๓/๒๕๔๑	การเล่นการพนันแปดเก้า ๙๔
30. ฎ.๒๘๒๕/๒๕๔๑	ลักลอบนำหรือพาเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษี ๙๗
31. ฎ.๒๓๕๕/๒๕๔๑	ปรับตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ ๑๐๐
32. ฎ.๒๐๒๓/๒๕๔๑	ร่วมกันเล่นการพนันไพ่แปดเก้าพนันเอาทรัพย์สินกัน ๑๐๒
33. ฎ.๑๑๕๗/๒๕๔๑	ปรับ ๔ เท่า ของราคาของรวมค่าอากร ๑๐๖
34. ฎ.๕๗๑/๒๕๔๑	ครอบครองที่ดินอันเป็นต้นน้ำลำธารในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๑๐๘
35. ฎ.๘๔๗๖/๒๕๔๐	หลีกเลี่ยงค่าภาษีอากร ๑๑๒
36. ฎ.๘๒๕๗/๒๕๔๐	ซื้อหรือรับของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ๑๑๖
37. ฎ.๗๘๕๔/๒๕๔๐	ขายสลากกินรวบ ๑๑๘
38. ฎ.๗๑๗๕/๒๕๔๐	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ ๑๒๐
39. ฎ.๖๓๘๗/๒๕๔๐	กระทำความผิด : ตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ ๑๒๓
40. ฎ.๑๘๑๖/๒๕๔๐	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต ๑๒๖
41. ฎ.๑๖๒๐/๒๕๔๐	ของต้องห้ามที่ยังมิได้เสียภาษีอากรพาเข้ามาในราชอาณาจักร ๑๓๐
42. ฎ.๑๔๐/๒๕๔๐	การเล่นการพนันสลากกินรวบ ๑๓๓
43. ฎ.๓๕๐๒/๒๕๓๕	ฐานตั้งโรงงานแปรรูปไม้ ๑๓๕
44. ฎ.๗๗๑๕/๒๕๓๘	มีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครอง ๑๓๘
45. ฎ.๒๐๓๕/๒๕๓๘	การเล่นการพนันสลากกินรวบ ๑๔๑
46. ฎ.๕๓๐/๒๕๓๘	การเล่นการพนันสลากกินรวบ ๑๔๓
47. ฎ.๗๑๐๑/๒๕๓๗	ร่วมกันเล่นการพนันไพ่ผสมสิบ พนันเอาทรัพย์สินกัน ๑๔๕

ฎีกาที่		หน้า	
48.	ฎ.๑๒๔๐/๒๕๓๓	การไม่ได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงงานแปรรูปไม้	๑๔๓
49.	ฎ.๑๑๕/๒๕๓๓	ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร ฯ มาตรา ๒๓	๑๔๕
50.	ฎ.๒๐๕๒/๒๕๓๖	จัดให้มีการเล่นและร่วมเล่นด้วย	๑๕๓
51.	ฎ.๑๒๖๖/๒๕๓๖	ผู้จัดให้มีการเล่นพนันเบี้ยใบก	๑๕๔
52.	ฎ.๓๕๑/๒๕๓๖	รับเอาบุหรี่นำเข้า หลีกเลี่ยงอากร	๑๕๖
53.	ฎ.๓๕๑๑/๒๕๓๕	ซื้อ นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร	๑๕๕
54.	ฎ.๓๕๑๒/๒๕๓๕	นำเข้าในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัด	๑๖๒
55.	ฎ.๓๕๑๓/๒๕๓๕	แปรรูปไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต	๑๖๖
56.	ฎ.๓๕๑๔/๒๕๓๕	ความผิดฐานทำไม้หวงห้ามโดยมิได้รับอนุญาต	๑๖๕
57.	ฎ.๒๕๔๔/๒๕๓๕	การมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองเป็นความผิดสำเร็จ	๑๖๒
58.	ฎ.๕๕๖/๒๕๓๕	ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากร	๑๖๔
59.	ฎ.๔๓๖/๒๕๓๕	การพนันป๊อกเป็นการพนันประเภทห้ามขาด	๑๖๖
60.	ฎ.๕๕๕๑/๒๕๓๔	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ	๑๖๗
61.	ฎ.๓๕๑๔/๒๕๓๓	การพนันสลากกินรวบ	๑๖๘
62.	ฎ.๓๕๑๖/๒๕๓๓	หลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร	๑๖๙
63.	ฎ.๒๕๑๑/๒๕๓๓	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ	๑๖๙
64.	ฎ.๒๕๑๒/๒๕๓๓	มีไม้สักแปรรูปซึ่ง เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.	๑๖๖
65.	ฎ.๒๕๑๓/๒๕๓๓	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ	๑๖๗
66.	ฎ.๒๕๑๖/๒๕๓๓	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ฯ	๑๖๕
67.	ฎ.๒๕๑๖/๒๕๓๓	การพนันสลากกินรวบ อันเป็นการพนันตามบัญชี ข.	๑๖๖
68.	ฎ.๒๕๑๔/๒๕๓๓	การพนันสลากกินรวบ	๑๖๗
69.	ฎ.๑๓๕/๒๕๓๓	จัดให้มีการเล่นเครื่องเล่นไฟฟ้าจักรกล (วี.ดี. โอ.เกม)	๑๖๕
70.	ฎ.๓๕๑๒/๒๕๓๒	ครอบครองเพื่อการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาต	๑๖๗
71.	ฎ.๓๕๑๓ - ๓๕๑๐/๒๕๓๒	ใช้ใบอนุญาตอันเป็นหนังสือราชการปลอม	๒๐๐
72.	ฎ.๓๕๑๕/๒๕๓๒	พยายามลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักร	๒๐๔
73.	ฎ.๓๕๑๐/๒๕๓๒	มีไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง	๒๐๗

ฎีกาที่

หน้า

74.	ฎ.๒๓๔๒/๒๕๓๒	ความผิดตาม พ.ร.บ.สุลากกรฯ	๒๑๑
75.	ฎ.๑๗๕๒/๒๕๓๒	แปรรูปและเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.	๒๑๓
76.	ฎ.๗๖๕/๒๕๓๒	จัดให้มีการเล่นการพนันป็อก	๒๑๖
77.	ฎ.๒๘๑๖/๒๕๓๑	ร่วมกันเล่นการพนันสลากกินรวบ	๒๑๘
78.	ฎ.๒๔๕๘/๒๕๓๑	ความผิดตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ	๒๒๐
79.	ฎ.๒๕/๒๕๓๑	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนันฯ	๒๒๒
80.	ฎ.๕๘๕๒/๒๕๓๐	ร่วมกันเล่นการพนันสลากกินรวบ	๒๒๔
81.	ฎ.๔๖๕๖/๒๕๓๐	การชักชวนโดยทางอ้อมให้ผู้ซื้อผลการทำนาย	๒๒๖
82.	ฎ.๑๗๔/๒๕๓๐	มีไม้หวงห้ามไว้ในความครอบครอง	๒๒๘
83.	ฎ.๓๘๕๔/๒๕๒๕	นำสินค้าหลบหนีศุลกากรออกนอกราชอาณาจักร	๒๓๐
84.	ฎ.๑๓๘๒/๒๕๒๕	ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนันฯ	๒๓๒
85.	ฎ.๓๕๔๐/๒๕๒๗	ร่วมกันเล่นการพนันไฮโลว์	๒๓๔
86.	ฎ.๘๕๗/๒๕๒๗	ความผิดตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ	๒๓๘
87.	ฎ.๒๐๑๕/๒๕๒๖	นำทองค้ำหนักเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมาย	๒๔๐
88.	ฎ.๔๓๐/๒๕๒๕	มีไม้หวงห้ามยังมีได้แปรรูปไว้ในความครอบครอง	๒๔๒
89.	ฎ.๑๕๘/๒๕๒๕	กระทำผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกระทง	๒๔๕
90.	ฎ.๓๓๕๕/๒๕๒๔	ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำผิด	๒๔๗
91.	ฎ.๒๖๗๘/๒๕๒๓	มีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่รับอนุญาต	๒๔๘
92.	ฎ.๒๖๕๖/๒๕๒๓	ค่าภาคหลวงและโดยไม่รับอนุญาต	๒๕๐
93.	ฎ.๓๒๗๔/๒๕๒๒	ความผิดตาม พ.ร.บ.แร่ฯ	๒๕๒
94.	ฎ.๒๕๔๑ - ๒๕๔๒/๒๕๒๒	ความผิดตาม พ.ร.บ.แร่ฯ	๒๕๔
95.	ฎ.๒๕๔๖/๒๕๒๒	ฐานแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต	๒๕๖
96.	ฎ.๑๗๓๑/๒๕๒๒	นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร	๒๕๘
97.	ฎ.๖๗๗/๒๕๒๒	พ.ร.บ.ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินฯ	๒๖๒
98.	ฎ.๒๖๔๖/๒๕๒๑	พนันผลของการแข่งขันชกมวย	๒๖๔
99.	ฎ.๒๐๒๓/๒๕๒๐	เขตควบคุมการแปรรูปไม้	๒๖๕

ฎีกาที่		หน้า
100. ฎ.๖๖๔/๒๕๒๐	เจ้ามือรับกินรับใช้ จัดให้มีการเล่นการพนันไฮโลว์	๒๖๘
101. ฎ.๒๒๘๖/๒๕๑๘	ควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง	๒๗๐
102. ฎ.๔๘/๒๕๑๘	พ.ร.บ.ตำรวจและห้ามกักกันข้าว พ.ศ.๒๕๔๕	๒๗๓
103. ฎ.๑๑๘๑/๒๕๑๓	ฐานสำแดงหลักฐานเท็จ	๒๗๕
104. ฎ.๒๔๕๓/๒๕๑๖	คำภาษีศุลกากรขาออก	๒๗๘
105. ฎ.๓๘๗/๒๕๑๖	จัดให้มีการเล่นพนันโปปิ่นและเป็นเจ้ามือ	๒๘๑
106. ฎ.๒๔๑๖/๒๕๑๕	นำเข้าในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร	๒๘๓
107. ฎ.๑๕๐๐/๒๕๑๔	นำเข้าในราชอาณาจักรไทยโดยหลีกเลี่ยงการ	๒๘๕
108. ฎ.๕๕๒/๒๕๑๓	นำทองคำแท่งเข้ามาในราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาต	๒๘๗
109. ฎ.๕๕/๒๕๑๐	ลักเล่นการพนันโปกำ	๒๙๐
110. ฎ.๑๐๘๐/๒๕๐๘	การพนันสลากกินรวบ	๒๙๑
111. ฎ.๕๘๓/๒๕๐๘	นำเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต	๒๙๔
112. ฎ.๑๒๑๖-๑๒๒๓/๒๕๐๖	นำสินค้าหลบหนีภาษีศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร	๒๙๗
113. ฎ.๖๖๔/๒๕๐๖	ลักลอบนำเข้า เจตนาหลีกเลี่ยงภาษี	๓๐๐
114. ฎ.๕๕๐/๒๕๐๖	ขนส่งของผ่านเขตแดนทางบกเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักร	๓๐๒
115. ฎ.๕๖๕/๒๕๐๔	นำสินค้าเข้ามาโดยไม่เสียภาษี	๓๐๕
116. ฎ.๔๗๖/๒๕๐๔	การพนันสลากกินรวบ	๓๐๗
117. ฎ.๓๕๔/๒๕๐๔	การพนันสลากกินรวบ	๓๐๘
118. ฎ.๒๓๐/๒๕๐๔	การพนันสลากกินรวบ	๓๐๙
119. ฎ.๑๒๔๕/๒๕๐๓	เจ้ามือรับกินรับใช้ จัดให้มีการเล่นการพนันไฮโลว์	๓๑๐
120. ฎ.๓๑๒/๒๕๐๒	การพนันสลากกินรวบ	๓๑๑
121. ฎ.๑๓๔๗/๒๕๐๐	ควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้า	๓๑๓
122. ฎ.๑๒๘๓/๒๕๐๐	การพนันสลากกินรวบ	๓๑๔
123. ฎ.๖๕๑/๒๕๐๐	บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด	๓๑๖
☞	ดัชนีค้นหาชื่อเรื่อง / ฎีกา	๓๑๗

หลักกฎหมายและอุทธรณ์

***Ambulatoria est voluntas defuncti usque
ad vitae supremum exitum***

พินัยกรรมย่อมเปลี่ยนแปลงได้เสมอ จนกว่าผู้ทำจะตาย

Audit alteram partem

ต้องฟังอีกฝ่ายหนึ่ง (จำเลย) ก่อน จึงจะลงโทษเขาได้

***Boni judicis est judicium sine dilatione
mandare executioni***

หน้าที่ของผู้พิพากษาที่ดี

ก็คือต้องบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษา

โดยมิชักช้า

ฎีกา : สิ้นบนรางวัล

1.

ฎ.๑๒๐๖/๒๕๕๐

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา

โจทก์

.....จำเลย

การที่จำเลยมีวิทยุคมนาคมไว้ก็ด้วยเจตนาเพื่อใช้ และการที่จำเลยนำเครื่องวิทยุคมนาคมที่มีอยู่นั้นมาตั้งเป็นสถานีวิทยุคมนาคมขึ้นก็ด้วยเจตนาเพื่อใช้เช่นกัน แล้วจำเลยก็ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมตามรายการเดียวกัน การกระทำของจำเลยในสองฐานความผิดที่กล่าวถึงเป็นเรื่องที่จำเลยมีเจตนาเดียว เพื่อที่จะสามารถติดต่อด้วยเครื่องวิทยุคมนาคม จึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีโทษเท่ากัน จึงต้องลงโทษจำเลยฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตเพียงบทเดียวตาม ป.อาญา มาตรา ๙๐ ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า ความผิดฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต กับความผิดฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นความผิดคนละกรรมกัน จึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้ฎีกาศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อาญามาตรา ๑๙๕ ประกอบมาตรา ๒๒๕

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๙ มาตรา ๒๗, ๒๗ ทวิ, ๓๗ ตริ พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.๒๕๔๓ มาตรา ๔, ๑๑, ๒๕, ๓๘, ๔๙, ๕๐ พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๒๕, ๓๐, ๗๐ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๔๙๘ มาตรา ๔, ๖, ๑๑, ๒๒, ๒๓ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔๙ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๘๑ มาตรา ๔, ๗, ๙ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.๒๔๙๘ (ที่ถูกลบ พ.ศ.๒๔๙๙) มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ วรรคกลาง โดยเครื่องวิทยุคมนาคมขอรับไว้ใช้ในราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข **จ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย**

จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาจับไว้ซึ่งน้ำมันเชื้อเพลิงอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร และรับสารภาพข้อหาอื่นตามฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ, ๓๗ ตี (ที่ถูกลงโทษ ๓๗ ตี วรรคหนึ่ง) พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๑, ๒๕ วรรคสาม, ๓๘, ๔๙ (ที่ถูกลงโทษ ๑๑ วรรคหนึ่ง, ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓๘, ๔๙ วรรคสอง) พระราชบัญญัติมาตรการขังตวงวัด พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๗๐ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง, ๑๑ วรรคหนึ่ง, ๒๓ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.๒๕๔๑ มาตรา ๗, ๙ วรรคหนึ่ง, ๒๘๒ (ที่ถูกลงโทษ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.๒๕๔๖ มาตรา ๒๘๒ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๔๑ มาตรา ๗, ๙ วรรคหนึ่ง) การกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานรับไว้ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากร จำคุก ๒ ปี ฐานขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีถิ่นกำเนิดในต่างประเทศในทะเลเขตต่อเนื่อง โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานตั้งสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๓ เดือน ฐานมีน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีคุณภาพต่ำกว่าที่รัฐมนตรีกำหนด (ที่ถูกลงโทษ ฐานเป็นผู้ค้าน้ำมันกระทำการปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อจำหน่าย) จำคุก ๒ ปี ฐานมีเครื่องวัดปริมาณน้ำมัน โดยไม่มีตราเครื่องหมายคำรับรองของเจ้าพนักงาน จำคุก ๑ เดือน ฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานเป็นผู้ควบคุมเรือ โดยไม่มีประกาศนียบัตร จำคุก ๒ เดือน ฐานใช้เรือโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ ๒,๐๐๐ บาท รวมจำคุก ๔ ปี ๒๔ เดือน และปรับ ๒,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๒ ปี ๑๒ เดือน และปรับ ๑,๐๐๐ บาท ริบของกลาง โดยเครื่องวิทยุคมนาคมริบไว้ใช้ในราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข และจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับกุมตามกฎหมาย ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษายืน โดยให้จ่ายเงินสินบนร้อยละสามสิบของราคาของกลางหรือค่าปรับและจ่ายรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางหรือค่าปรับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.๒๕๔๙ มาตรา ๗, ๘

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยฎีกาในทำนองว่า ความเห็นของพนักงานคุมประพฤติเกี่ยวกับพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยที่ว่ากระทำเป็นขบวนการไม่อาจรับฟังเป็นโทษต่อจำเลยก็ดี จำเลยไม่ทราบมาก่อนว่าเรือบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิงของกลางเป็นเรือที่ไม่มีการจดทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมายและใช้ลักลอบจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงก็ดี และมีการขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงในเขตน่านน้ำสากลหรือประเทศมาเลเซียก็ดี เห็นว่า ในวันนัดฟังคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นได้แจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติให้จำเลยทราบแล้ว จำเลยแถลงไม่ค้านและลงชื่อไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาด้วยปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๗ ประกอบกับคดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องแล้ว จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำรับสารภาพของจำเลยว่ามีเจตนากระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องมา จำเลยจะมาได้แจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติในชั้นฎีกาหรือจำเลยจะฎีกาได้เถียงข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดหาได้ไม่เพราะมิใช่ข้อที่โต้แย้งกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัว แต่พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของจำเลยตามคำฟ้อง นอกจากเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายที่ควบคุมเกี่ยวกับการค้าน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีลักษณะไม่เหมาะสมกับสภาพการประกอบกิจการค้าน้ำมันเชื้อเพลิงแล้ว ยังเป็นการประกอบการค้าที่เอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่สุจริตอันก่อให้เกิดความเสียหายด้านเศรษฐกิจของชาติ ทั้งการลักลอบขนถ่ายสินค้าค้าน้ำมันเชื้อเพลิงที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายในลักษณะนี้อาจก่อให้เกิดผลเสียหายต่อสภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเลอีกด้วย การกระทำของจำเลยนับได้ว่าเป็นอันตรายต่อสาธารณชน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกให้นั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิดของจำเลยแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง การที่จำเลยมีวิทยุคมนาคมไว้ก็ด้วยเจตนาเพื่อใช้ และการที่จำเลยนำเครื่องวิทยุคมนาคมที่มีอยู่นั้นมาตั้งเป็นสถานีวิทยุคมนาคมขึ้นก็ด้วยเจตนาเพื่อใช้เช่นกัน แล้วจำเลยก็ใช้

เครื่องวิทยุคมนาคมตามรายการเดียวกัน การกระทำของจำเลยในสองฐานความผิดที่กล่าว
จึงเป็นเรื่องที่จำเลยมีเจตนาเดียว เพื่อที่จะสามารถติดต่อด้วยเครื่องวิทยุคมนาคม จึงเป็นการ
กระทำความผิดกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีโทษเท่ากัน จึงต้อง
ลงโทษจำเลยฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตเพียงบทเดียว ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า ความผิดฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคม
โดยไม่ได้รับอนุญาตกับความผิดฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นความผิด
คนละกรรมกัน จึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย
แม้จำเลยจะมีได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ ประกอบมาตรา ๒๒๕ และสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง

พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาตกับความ
ผิดฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท
และความผิดทั้งสองฐานนี้มีโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับ
อนุญาตเพียงบทเดียว ส่วนกำหนดโทษซึ่งลดโทษให้แล้วคงเป็นไปตามคำพิพากษาศาล
อุทธรณ์ภาค ๙ ร่วมกับโทษฐานอื่นที่ไม่ได้มีการแก้ไขแล้ว จำคุก ๒ ปี ๙ เดือน และปรับ
๑,๐๐๐ บาท นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙

(มงคล ทับเตี้ย - สุรชาติ บุญศิริพันธ์ - รุณันท์ วรรณโกวิท)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ฎ.๖๑๖๓/๒๕๔๘

2.

พนักงานอัยการจังหวัดยะลา โจทก์จำเลย

พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔

มาตรา ๕๔, ๗๒ ตรี

พ.ร.บ.จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ. ๒๕๑๑

มาตรา ๔๑

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน และบรรยายฟ้องข้อ ๑ จ. ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันแผ้วถางป่าตัดต้นกาลอในป่านิคมสร้างตนเองพัฒนาภาคใต้ จังหวัดยะลา อันเป็นการทำลายป่า ทำให้เสื่อมสภาพที่ดินเป็นอันตรายเป็นภัยพิบัติสาธารณะชาติ ในที่ดินภายในเขตของนิคมโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ มาตรา ๔, ๑๔, ๑๕, ๔๑ ซึ่งคำบรรยายฟ้องดังกล่าว ครอบคลุมความผิดตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ แล้ว เมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและโจทก์ระบุมตรา ๔๑ ซึ่งเป็นบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองสำหรับความผิดฐานนี้ได้ การที่โจทก์ไม่ได้ระบุบทกฎหมายที่เป็นบทความผิดและบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ มีผลทำให้จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดและไม่ต้องรับผิดสำหรับความผิดฐานนี้ตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ เท่านั้น หากทำให้จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดและไม่ต้องรับโทษตาม พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ ไปด้วยไม่

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตาม พ.ร.บ. สุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗, ๒๗ ทวิ พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๑๑, ๔๘, ๗๓, ๗๔, ๗๔ ทวิ, ๗๔ จัตวา พ.ร.บ. ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ พ.ร.บ. จัดสรรที่ดิน (ที่ถูกจัดที่ดิน) เพื่อการครองชีพ พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๔, ๑๔, ๑๕, ๔๑ ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓, ๘๓, ๙๑ ธิบของกลาง จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตาม พ.ร.บ. สุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๑๑, ๔๘, ๗๓, ๗๔, ๗๔ ทวิ, ๗๔ จัตวา พ.ร.บ. ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำความผิดหลายกรรม

ต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ป.อ. มาตรา ๙๑ ความผิดตาม พ.ร.บ. ศุลกากรฯ มาตรา ๒๗ ทวิ ปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๑๖,๖๙๒ บาท ความผิดตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง จำคุกคนละ ๔ เดือน ปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ความผิดตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง จำคุกคนละ ๑ ปี ปรับคนละ ๒๐,๐๐๐ บาทฐานไม้แปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ ๑ ปี ปรับคนละ ๒๐,๐๐๐ บาท ความผิดฐานแผ้วถางป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ ๘ เดือน ปรับคนละ ๑๒,๐๐๐ บาท รวมจำคุกคนละ ๓ ปี ปรับคนละ ๗๘,๖๙๒ บาท (ที่ถูกริบ ๖๒,๐๐๐ บาท) จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ ๑ ตาม พ.ร.บ. ศุลกากรฯ เป็นเงิน ๘,๓๔๖ บาท ความผิดฐานอื่น คงจำคุกคนละ ๑ ปี ๖ เดือน ปรับคนละ ๓๑,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ ริมของกลาง ให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ จำคุกคนละ ๔ เดือน ปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ฐานแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ ๖ เดือน ปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ฐานไม้แปรรูปไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ ๖ เดือน ปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก สำหรับจำเลยที่ ๑ รวมกับค่าปรับตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ ๑๖,๖๙๒ บาท แล้วเป็นรวมจำคุกจำเลยที่ ๑ จำนวน ๑๖ เดือน ปรับ ๔๖,๖๙๒ บาท สำหรับจำเลยที่ ๒ รวมจำคุก ๑๖ เดือน ปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง จำเลยที่ ๑ คงจำคุก ๘ เดือน ปรับ ๒๓,๓๔๖ บาท จำเลยที่ ๒ คงจำคุก ๘ เดือน ปรับ ๑๕,๐๐๐ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ ให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานแผ้วถางป่าในที่ดินภายในเขตของนิคมได้หรือไม่ พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า

จำเลยทั้งสองกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน และบรรยายฟ้องในข้อ ๑ จ. ว่า "จำเลยทั้งสองได้บังอาจร่วมกันแผ้วถางป่าตัดต้นกาลอในป่านิคมสร้างตนเองพัฒนาภาคใต้ จังหวัดยะลา อันเป็นการทำลายป่า ทำให้เสื่อมสภาพที่ดินเป็นอันตรายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในที่ดินภายในเขตของนิคม ทั้งนี้โดยไม่ได้รับอนุญาต เหตุเกิดที่ป่านิคมสร้างตนเองพัฒนาภาคใต้" กับมีคำขอท้ายฟ้องโดยขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตาม พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๔, ๑๔, ๑๕, ๔๑ ประกอบด้วย ป.อ. มาตรา ๘๓, ๙๑ เห็นว่า คำบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพฯ ซึ่งบัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปก่นสร้าง แผ้วถาง เผาป่า หรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดินหรือทำให้เป็นอันตรายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในที่ดินภายในเขตของนิคม เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี" เมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและโจทก์ได้ระบุมาตรา ๔๑ ซึ่งเป็นบทกำหนดโทษ สำหรับความผิดดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้อง ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองสำหรับความผิดนี้ตามบทกฎหมายที่โจทก์ฟ้องได้ การที่โจทก์ไม่ได้ระบุบทกฎหมายที่เป็นบทความผิดและบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ มีผลเพียงทำให้จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดและไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดฐานนี้ตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ เท่านั้น หากทำให้จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดและไม่ต้องรับโทษตาม พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพฯ ไปด้วยไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานนี้ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม พ.ร.บ. จัดที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๔, ๑๔, ๑๕, ๔๑ ปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ คงปรับคนละ ๕๐๐ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ในข้อหาความผิดต่อ พ.ร.บ. ศุลกากรฯ เมื่อรวมกับโทษสำหรับความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙ แล้ว จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ ๘ เดือน ปรับคนละ ๑๕,๕๐๐ บาท โดยให้รอการลงโทษจำคุกตามเดิม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙.

(กำธร โพธิ์สุวรรณกุล - สุชาติ บุญศิริพันธ์ - กิตติศักดิ์ กิตติคุณไพโรจน์)

ฎ.๔๙๐๘/๒๕๕๘

3.

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสงขลา โจทก์จำเลย

ตามฟ้องโจทก์ที่ศาลชั้นต้นบันทึกไว้มิได้ระบุว่าโจทก์ขอให้ลงโทษตามบทมาตราแห่ง พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ ด้วย ซึ่งแสดงว่าฟ้องด้วยวาจาของโจทก์มิได้มีการแจ้งต่อศาลถึงบทมาตราแห่ง พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ แม้การฟ้องคดีด้วยวาจาต่อศาลแขวงกฎหมายจะมีได้เคร่งครัดเหมือนกับการฟ้องด้วยลายลักษณ์อักษร แต่ข้อไม่เคร่งครัดดังกล่าวคงเป็นเรื่องการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลา สถานที่และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีเท่านั้น เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงซึ่งต้องการให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็วเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวหาได้รวมไปถึงการอ้างบทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดอันเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับการฟ้องคดีเป็นหนังสือ ตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) บัญญัติได้แต่อย่างใดไม่ ดังนั้นบทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด จึงเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งโจทก์ต้องแจ้งต่อศาลเมื่อมีการฟ้องด้วยวาจาด้วย การที่โจทก์ไม่แจ้งต่อศาลชั้นต้นถึงบทมาตราแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ในขณะที่โจทก์ฟ้องด้วยวาจาว่าจำเลยกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ย่อมทำให้ฟ้องของโจทก์ในข้อหานี้ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๓๙ มาตรา ๑๙ วรรคสอง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) แม้จำเลยให้การรับสารภาพก็ลงโทษในความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองไม่ได้

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. การพนัน พ.ศ.๒๕๓๘ มาตรา ๔, ๑๐, ๑๒, ๑๕ วรรคกลางและให้จำเลยจ่ายเงินสินบนนำจับตามกฎหมาย

จำเลยทั้งหนึ่งร้อยเอ็ดให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งหนึ่งร้อยเอ็ดมีความผิดตาม พ.ร.บ. การพนัน พ.ศ.๒๕๓๘ มาตรา ๔, ๑๐, ๑๒, ๑๕ สำหรับจำเลยที่ ๑ ฐานเป็นเจ้าของสำนัก จำคุก ๔ เดือน จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ฐานเป็นเจ้ามือ จำคุกคนละ ๔ เดือน ส่วนจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๑๐๑ ฐานเป็นผู้เล่นปรับคนละ ๒,๐๐๐ บาท เรียงกระทงลงโทษสำหรับจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ฐานไม่เข้าตามช่องทาง จำคุกคนละ ๖ เดือน และปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ ๖ เดือน และปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

รวมจำคุกคนละ ๑๒ เดือน และปรับคนละ ๒๒,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งหนึ่งร้อยเอ็ดให้การรับสารภาพ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ คนละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ คนละ ๒ เดือน จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๑๐๑ ยกเว้นจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ จำคุกคนละ ๖ เดือน และปรับคนละ ๑๑,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้คนละ ๑ ปี สำหรับจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับจัดการตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ ธิบของกลาง ให้จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๑๐๑ จ่ายเงินสินบนนำจับกึ่งหนึ่งของค่าปรับ

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ อุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ คนละ ๓ เดือน ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ ๑ เดือน ๑๕ วัน ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ สำหรับความผิดตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ฟ้องของโจทก์สำหรับความผิดตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ตามพ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๙ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องด้วยวาจา นั้น ให้โจทก์แจ้งต่อศาลถึงมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ทั้งตามฟ้องที่ศาลชั้นต้นบันทึกไว้ก็ได้ ระบุว่าโจทก์ขอให้ลงโทษตามบทมาตราแห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ด้วย ซึ่งแสดงว่าฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ได้มีการแจ้งต่อศาลถึงบทมาตราแห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่โจทก์ฎีกาประสงค์จะขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ เลย แม้การฟ้องคดีด้วยวาจาต่อศาลแขวง กฎหมายจะมีได้เคร่งครัดเหมือนกับการฟ้องด้วยลายลักษณ์อักษร แต่ข้อไม่เคร่งครัดดังกล่าวคงเป็นเรื่องการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ขอให้จริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลา สถานที่และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงซึ่งต้องการให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็วเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวหาได้รวมไปถึงการอ้างบทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดอันเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับการฟ้องคดีเป็นหนังสือ ตามที่ ป.วิ.พ. มาตรา ๑๕๘ (๖)

บัญญัติไว้แต่อย่างใดไม่ เพราะการอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดย่อมเป็นฐานข้อมูลที่ศาลจะต้องนำมาใช้พิจารณาว่า การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์ฟ้องด้วยวาจา นั้นเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายที่อ้างจริงหรือไม่ หากศาลเห็นว่าการกระทำของจำเลยตามที่โจทก์ฟ้องไม่เป็นความผิดอาญา แม้จำเลยให้การรับสารภาพศาลก็ต้องพิพากษายกฟ้อง ดังนั้นบทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดจึงเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งโจทก์ต้องแจ้งต่อศาลเมื่อมีการฟ้องด้วยวาจาด้วย การที่โจทก์ไม่แจ้งต่อศาลขึ้นต้นถึงบทมาตราแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ในขณะที่โจทก์ฟ้องด้วยวาจาว่าจำเลยกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติดังกล่าว ย่อมทำให้ฟ้องของโจทก์ในข้อหาความผิดนี้ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๙ วรรคสอง แม้จำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นก็จะลงโทษจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ในความผิดตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่ได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ยกปัญหานี้ขึ้นวินิจฉัยว่าตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์มิได้ขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๕๗, ๕๘, ๘๖, ๘๘, ๙๗ และ ๑๐๑ ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงเป็นฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๖) และพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยดังกล่าวในความผิดตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล

พิพากษายืน.

(ชาติ ทิพนวิมล - สมชาย จุลนิตี - มานะ ศุภวิริยกุล)

ฎ.๒๖๙๕/๒๕๔๘

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดภูเก็ตจำเลย

ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนัน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ให้ปรับสถานเดียว ๑,๐๐๐ บาท ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เฉพาะโทษเป็นจำคุกสถานเดียวมีกำหนด ๑ เดือน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทน เป็นกรณีแก้ไขและเพิ่มเติมโทษจำเลย ไม่ต้องห้ามจำเลยที่ ๑ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. การพนัน พ.ศ.๒๔๙๘ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒, ๑๕ ป.อ. มาตรา ๓๓, ๘๓ ระเบียบกลาง และจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสามสืบเถิดให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามสืบเถิดมีความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ.๒๔๙๘ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒ (ที่ถูกมาตรา ๑๒ (๒)), ๑๕ ป.อ. มาตรา ๘๓ ลงโทษจำเลยที่ ๑ ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่น ปรับ ๒,๐๐๐ บาท ฐานเข้าเล่น ปรับ ๑,๖๐๐ บาท รวมปรับ ๓,๖๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๓๑ ฐานเข้าเล่น ปรับคนละ ๑,๖๐๐ บาท จำเลยทั้งสามสืบเถิดให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ.มาตรา ๘๘ จำเลยที่ ๑ คงปรับ ๑,๘๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๓๑ คงปรับคนละ ๘๐๐ บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ ระเบียบนโยบายออกราคาต่อรองมวยคู่ของกลาง และให้จำเลยทั้งสามสืบเถิดจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินค่าปรับ ยกคำขอให้ริบโทษคดีของกลาง

โจทก์อุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการเขต ๓ ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นจำคุก ๒ เดือน จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา ๘๘ คงจำคุก ๑ เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๑ เดือน และปรับ ๘๐๐ บาท ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนตาม ป.อ. มาตรา ๒๓ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ เฉพาะข้อหา ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นซึ่งศาลชั้นต้นตั้งรับขึ้นมาว่ากรณีมีเหตุสมควรระงับการลงโทษหรือไม่ เห็นว่า เจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งหมดได้พร้อมของกลางเพียงโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง และแผ่นโพลีบอกราคาต่อรองมวยตู้จำนวน ๒ แผ่น แม้ผู้เข้าเล่นจะมีจำนวน ๓๑ คน ตามพฤติการณ์ ก็ยังไม่อาจแสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าเป็นบ่อนการพนันขนาดใหญ่ เมื่อไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ ได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงสมควรระงับการลงโทษเพื่อให้โอกาสจำเลยที่ ๑ กลับตัวเป็นพลเมืองดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ แล้วเปลี่ยนเป็นโทษกักขังแทนโดยไม่รอการลงโทษให้ นั่น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังขึ้นแต่เพื่อให้จำเลยที่ ๑ หลาบจำและเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดในทำนองนี้อีก รวมทั้งเพื่อให้มีเจ้าพนักงานคอยแนะนำ ช่วยเหลือ ตักเตือน หรือสอดส่องดูแลให้จำเลยที่ ๑ สามารถกลับตัวได้อย่างแท้จริง จึงเห็นสมควรลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานนี้อีกสถานหนึ่ง และคุ้มครองประพฤติดังจำเลยที่ ๑ ไว้ด้วย ทั้งเมื่อลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ แล้ว จึงให้จำเลยที่ ๑ จ่ายเงินสินบนนำจับในความผิดฐานนี้เสียด้วย

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นอีกสถานหนึ่ง เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ.มาตรา ๗๘ แล้ว คงปรับ ๑,๐๐๐ บาท เมื่อรวมกับโทษปรับในความผิดฐานเข้าเล่นแล้ว รวมปรับ ๑,๘๐๐ บาท โทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ให้รอการลงโทษไว้ ๓ ปี และคุ้มครองประพฤติดังจำเลยที่ ๑ ไว้ ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยที่ ๑ ฟังโดยให้จำเลยที่ ๑ ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติปีละ ๓ ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรกำหนด ให้จำเลยที่ ๑ ละเว้นความประพฤติใดอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดทำนองนี้อีกกับให้จำเลยที่ ๑ กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยที่ ๑ เห็นสมควร มีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ตาม ป.อ.มาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ.มาตรา ๒๙, ๓๐ ให้จำเลยที่ ๑ จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินค่าปรับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓.

(ประเสริฐ เขียนนิลศิริ - ขวลิต ยอดเนม - กุลพัทธ์ อิทธิธรรมวินิจ)

ฎ.๔๐๔๐/๒๕๔๗

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์

.....จำเลย

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙

มาตรา ๒๗, ๓๑, ๓๒, ๑๒๐

พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๔

โจทก์มีได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยนำเข้าหรือยอมให้ผู้อื่นนำเข้าของที่ต้องเสียภาษีลงในเรือหรือออกจากเรือในทะเล ซึ่งอาจเป็นทางแก่การซื้อประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน หรือเป็นการหลีกเลี่ยงข้อจำกัด หรือข้อห้าม ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา ๓๑ เพียงแต่ระบุในคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตราดังกล่าวเท่านั้น เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๔ (๕) ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดดังกล่าวไม่ได้

มาตรา ๓๒ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ ซึ่งใช้บังคับขณะเกิดการกระทำความผิดคดีนี้บัญญัติว่า เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน หากใช้ในการค้าขนถ่าย ช้อนแร่ หรือขนของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้าม ท่านว่าให้ริบเสียสิ้น แสดงว่า พ.ร.บ.ศุลกากรได้บัญญัติถึงการริบเรือที่นำมาใช้ในการกระทำความผิดตามบทมาตราดังกล่าวไว้เป็นพิเศษโดยชัดแจ้งว่า เฉพาะเรือที่มีระวางบรรทุกไม่เกิน ๒๕๐ ตันเท่านั้น ที่จะพึงริบได้ ดังนั้น การริบเรือที่มีระวางบรรทุกเกิน ๒๕๐ ตัน จึงไม่อาจกระทำได้ ซึ่งจะเห็นเจตนารมณ์ของบทกฎหมายดังกล่าวได้จากมาตรา ๓๒ วรรคสอง ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ที่บัญญัติว่า ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมิได้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตัน ให้ศาลมีอำนาจสั่งริบเรือนั้นได้ตามสมควรแก่การกระทำความผิด

มาตรา ๑๒๐ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ บัญญัติว่า เมื่อใดบทบัญญัติพระราชบัญญัติศุลกากรแตกต่างกับบทกฎหมายหรือพระราชบัญญัติอื่น ให้ยกเอาบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กรณีจึงไม่อาจนำบทบัญญัติเรื่องการริบทรัพย์สินตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑) มาใช้บังคับแก่คดีนี้เป็นเรื่องการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา ๒๗ ได้

โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗, ๓๑, ๑๐๒ ตี พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามแก่ผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ ป.อ. มาตรา ๓๓, ๘๓ ริบเรือบรรทุกน้ำมันและน้ำมันดีเซลของกลาง กับจ่ายสินบนนำจับแก่ผู้นำจับ และจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๒๗, ๓๑ ป.อ. มาตรา ๘๓ ปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของเป็นเงิน ๖๓,๖๗๒,๒๒๔ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ โดยให้กักขังมีกำหนด ๒ ปี ตาม ป.อ.มาตรา ๓๐ วรรคแรก ริบเรื่อบรรทุกน้ำมันและน้ำมันดีเซลของกลาง ให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับร้อยละสามสิบและจ่ายรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของราคาน้ำมันดีเซลของกลาง จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๙ ซึ่งตรวจจำนวนและทำความเข้าใจคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้องเจ้าพนักงานจับกุมจำเลยกับพวกได้พร้อมยึดเรือบรรทุกน้ำมันดีเซลจำนวน ๒,๑๙๐,๐๐๐ ลิตร ราคา ๙,๙๑๖,๓๓๘ บาท ซึ่งเป็นของผลิตในต่างประเทศที่ยังมิได้เสียภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องคิดเป็นค่าภาษีอากร ๖,๐๐๑,๗๑๘ บาท ราคาน้ำมันกับค่าอากรขาเข้ารวมเป็นเงิน ๑๕,๙๑๘,๐๕๖ บาท เป็นของกลาง มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า สำหรับความผิดฐานนำหรือยอมให้ผู้อื่นนำของที่ต้องเสียภาษีลงในเรือหรือออกจากเรือในทะเลตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๓๑ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยมาโดยมิได้วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดหรือไม่ และศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ก็ได้วินิจฉัยลงโทษจำเลยมาด้วยนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยนำหรือยอมให้ผู้อื่นนำของที่ต้องเสียภาษีลงในเรือหรือออกจากเรือในทะเล ซึ่งอาจเป็นทางแก่การข้อประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน หรือเป็นการหลีกเลี่ยง ข้อจำกัด หรือข้อห้าม ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๓๑ เพียงแต่ระบุในคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตราดังกล่าวเท่านั้น จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้มาด้วยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย

มีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยว่า คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองที่ให้ริบเรื่อของกลางนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ในปัญหานี้ มาตรา ๓๒ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ ซึ่งใช้บังคับขณะเกิดการกระทำความผิดคดีนี้บัญญัติไว้ว่า "เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน หากใช้ในการย้ายถอน ช้อนแร่ หรือขนของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้าม ท่านว่าให้ริบเสียสิ้น" แสดงว่า พ.ร.บ.ศุลกากรได้บัญญัติถึงการ

รับเรือที่นำมาใช้กระทำความผิดตามบทมาตราดังกล่าวไว้เป็นพิเศษโดยชัดแจ้งว่า เฉพาะเรือที่มีระวางบรรทุกไม่เกิน ๒๕๐ ตัน เท่านั้น ที่จะพึงรับได้ ดังนั้น การรับเรือที่มีระวางบรรทุกเกิน ๒๕๐ ตัน จึงไม่อาจกระทำได้และในมาตรา ๑๒๐ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ บัญญัติไว้ว่า เมื่อใดบทบัญญัติพระราชบัญญัติศุลกากรแตกต่างกับบทกฎหมายหรือพระราชบัญญัติอื่น ให้ยกเอาบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กรณีจึงไม่อาจนำบทบัญญัติเรื่องการรับทรัพย์สินตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑) มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ข้อจำกัดดังกล่าวเห็นได้จากความใน พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ซึ่งให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ ให้ใช้ข้อความใหม่แทน แล้วเพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา ๓๒ วรรคสอง ความว่า ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตัน ให้ศาลมีอำนาจสั่งรับเรือนั้นได้ตามสมควรแก่การกระทำความผิด โดยมีหมายเหตุแสดงเหตุผลที่ประกาศใช้ พ.ร.บ. ดังกล่าวว่า เพื่อเพิ่มอำนาจของศาลในการรับเรือที่มีขนาดเกินสองร้อยห้าสิบตันและของที่มีได้เป็นของผู้กระทำความผิดในบางกรณี แสดงให้เห็นว่าตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๓๒ เดิม ศาลไม่มีอำนาจรับเรือที่มีขนาดเกินสองร้อยห้าสิบตัน และแสดงเจตนารมณ์ของบทกฎหมายที่เพิ่มเติมว่า เพื่อให้ศาลมีอำนาจรับเรือที่มีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตันซึ่งนำมาใช้กระทำความผิดตามความเหมาะสมแก่โทษานุโทษที่ผู้กระทำความผิดควรได้รับเท่านั้น เพราะหากมีการนำเรือขนาดใหญ่มากระทำความผิดของที่มีได้เสียค่าภาษีเพียงเล็กน้อย แล้วศาลรับเรือนั้นย่อมเป็นการลงโทษที่เกินความเหมาะสมแก่โทษานุโทษที่ผู้กระทำควรได้รับ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดคดีนี้โดยนำเรือขนาดระวางบรรทุก ๑,๘๐๐ ตัน มาใช้กระทำความผิดก่อนบทบัญญัติของ พ.ร.บ.ศุลกากรที่เพิ่มเติมดังกล่าวใช้บังคับ ศาลจึงไม่มีอำนาจใช้บทบัญญัติแห่ง ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑) รับเรือของกลางคดีนี้ได้ คำพิพากษาศาลล่างทั้งสองที่รับเรือของกลางไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลดโทษแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๘๘ หนึ่งในสี่ คงปรับเป็นเงิน ๔๗,๗๕๔,๑๖๘ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๓๑ และยกคำขอที่ให้รับเรือบรรทุกน้ำมันของกลาง นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙.

ฎ.๑๐๕๖๑/๒๕๖๖

6.

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์จำเลย

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙

มาตรา ๓, ๒๔, ๒๗ ทวิ

พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๓ ให้อำนาจอธิบดีกรมศุลกากรผู้ทำการแทนกรมศุลกากรออกข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินการของกรมศุลกากรเป็นไปโดยเรียบร้อยตามหน้าที่ รวมทั้งอำนาจยึดทรัพย์สินอันพึงรับตามมาตรา ๒๔ แต่บทกฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้บัญญัติว่าการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้เฉพาะกรมศุลกากรโดยอธิบดีกรมศุลกากรเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการแก่ผู้กระทำความผิดหรือมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด โดยหากไม่มีการร้องทุกข์แล้วเจ้าพนักงานตำรวจจะไม่มีอำนาจดำเนินการสอบสวนในความผิดตามพ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนคดีในความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้เช่นเดียวกับคดีอาญาแผ่นดินทั่วไป เมื่อความผิดฐานช่วยซ่อนเร้นช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้ำ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ซ้ำห้าม หรือข้อจำกัดตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ดังนั้น เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและเกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจที่จะสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิด และพนักงานสอบสวนย่อมทำการสอบสวนเอาความผิดแก่ผู้กระทำความผิดอาญาทั้งปวง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๘ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๑ ได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าอธิบดีกรมศุลกากรจะได้มอบหมายให้ผู้ใดแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อดำเนินการเอาผิดแก่จำเลยหรือไม่ การสอบสวนของพนักงานสอบสวนกระทำโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๒, ๒๗ ทวิ, ๑๐๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๓ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.๒๕๔๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ วิชาชีพกลางและจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับกุมตามกฎหมาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ ให้ปรับ ๒,๖๕๐,๔๓๘.๗๒ บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนไม่เกินสองปี

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ วรรคต้นของกลาง กับให้จ่ายเงินบนร้อยละ ๓๐ ของราคาของกลางแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๒๕ ของราคาของกลางแก่เจ้าพนักงานจับกุม ในกรณีที่ไม้อาจขายของกลางได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๙ มาตรา ๗, ๘

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ กำหนดให้กรมศุลกากรโดยอธิบดีกรมศุลกากรเป็นผู้มีอำนาจตรวจยึดรถยนต์ที่ผ่านเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้ชำระค่าภาษีอากรขาเข้า รวมถึงแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้ที่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย และรับไว้ซึ่งรถยนต์ดังกล่าวด้วย เจ้าพนักงานตำรวจไม่มีอำนาจ เมื่ออธิบดีกรมศุลกากรมิได้มอบหมายให้ผู้ใดไปแจ้งความร้องทุกข์ - ดำเนินคดีแก่จำเลย การสอบสวนของพนักงานสอบสวนในคดีนี้จึงมิชอบ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่าแม้พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๓ จะให้อำนาจอธิบดีกรมศุลกากรผู้ทำการแทนกรมศุลกากรออกข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินการของกรมศุลกากรเป็นไปโดยเรียบร้อยตามหน้าที่ รวมทั้งให้อำนาจยึดทรัพย์สินอันพึงรับตามมาตรา ๒๔ ได้ก็ตาม แต่บทกฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้บัญญัติว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เฉพาะกรมศุลกากรโดยอธิบดีกรมศุลกากรเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการแก่ผู้กระทำความผิด หรือมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด โดยหากไม่มีการร้องทุกข์แล้ว เจ้าพนักงานตำรวจจะไม่มีอำนาจดำเนินการสอบสวนในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ นี้ ฉะนั้น พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนคดีในความผิดต่อพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ ได้เช่นเดียวกันกับคดีอาญาแผ่นดินทั่วไป เมื่อความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซัก รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ซ้อห้าม หรือข้อจำกัดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ เป็นความผิดอาญาแผ่นดินซึ่งเมื่อได้เกิดหรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดและก่อให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจที่มีอำนาจสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อเอาความผิดแก่ผู้กระทำความผิดอาญาทั้งปวง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๘ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๑

วรรคหนึ่ง ตามลำดับ โดยไม่คำนึงว่าอธิบดีกรมศุลกากรจะได้มอบหมายให้ผู้ใดไปดำเนินการ
แจ้งความร้องทุกข์เอาผิดแก่จำเลยดั่งที่จำเลยฎีกาแต่อย่างใด การสอบสวนของพนักงาน
สอบสวนเป็นการกระทำโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

(เว็วตร์ อิศราภรณ์ - ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์ - พลรัตน์ ประทุมทาน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ฎ.๗๕๗๐/๒๕๔๖

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงนครราชสีมา โจทก์จำเลย

พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘

มาตรา ๔, ๑๒ (๒)

แม้พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๑๒ (๒) จะมีได้แบ่งแยกกำหนดโทษของผู้จัดให้มีการเล่นและผู้เข้าพนันในการเล่นไว้ต่างหากจากกันก็ตาม แต่สภาพแห่งการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการกระทำที่มีเจตนาต่างกัน กล่าวคือ การจัดให้มีการเล่นก็โดยเจตนาเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน ซึ่งเมื่อจำเลยที่ ๑ จัดให้มีการเล่น จำเลยที่ ๑ ก็ได้ผลประโยชน์แห่งตนแล้ว ซึ่งเป็นความผิดสำเร็จไปกรรมหนึ่ง และเมื่อจำเลยที่ ๑ เข้าร่วมเล่นการพนันอยู่ด้วย เป็นการที่จำเลยที่ ๑ มีเจตนาเข้าพนันเอาเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นกับผู้ร่วมเล่นคนอื่นจึงเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง ดังนี้ จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดหลายกรรมต่างกัน

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหนึ่งร้อยสิบเอ็ดคนตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒, ๑๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ธิบของกลางและให้จำเลยจ่ายเงินสินบนนำจับตามกฎหมาย

จำเลยทั้งหนึ่งร้อยสิบเอ็ดให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งหนึ่งร้อยสิบเอ็ดมีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒ (๒) การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่น จำคุก ๕ เดือน ปรับ ๒,๐๐๐ บาท ฐานเป็นผู้เล่น ปรับ ๒,๐๐๐ บาท รวมเป็นจำคุก ๕ เดือน ปรับ ๔,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๑๑ ลงโทษปรับคนละ ๒,๐๐๐ บาท แม้จำเลยทั้งหนึ่งร้อยสิบเอ็ดให้การรับสารภาพ แต่เนื่องจากเป็นการพนันวงใหญ่ จึงไม่ลดโทษให้ แต่ให้รอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ไว้มีกำหนด ๓ ปี ให้จำเลยที่ ๑ ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๓ เดือน เป็นเวลา ๒ ปี กับให้ทำกิจกรรมบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติ (ที่ถูกเป็น พนักงานคุมประพฤติและจำเลย) กำหนดเป็นเวลา ๓๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ให้**จำเลยทุกคนจ่ายเงินสินบนนำจับคนละกึ่งหนึ่งของค่าปรับ** ธิบของกลางทั้งหมด

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ไม่รอกการลงโทษจำเลยที่ ๑ โดยอธิบดีอัยการเขต ๓ (อัยการพิเศษประจำเขต ๓) ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นและฐานเป็นผู้เล่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายบทเดียวกัน ให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ คงจำคุก ๕ เดือน ปรับ ๒,๐๐๐ บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนันชนไก่ขึ้น แล้วจำเลยที่ ๑ เข้าร่วมเล่นการพนันกับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๑๑ ด้วย ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหรือไม่ เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.๒๔๗๘ มาตรา ๑๒ (๒) จะมีได้แบ่งแยกกำหนดโทษของผู้จัดให้มีการเล่นและผู้เข้าพนันในการเล่นไว้ต่างหากจากกันก็ตาม แต่สภาพแห่งการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการกระทำที่มีเจตนาต่างกัน กล่าวคือ การจัดให้มีการเล่นก็โดยเจตนาเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน ซึ่งเมื่อจำเลยที่ ๑ จัดให้มีการเล่นจำเลยที่ ๑ ก็ได้ผลประโยชน์แห่งตนแล้ว ซึ่งเป็นความผิดสำเร็จไปกรรมหนึ่ง และเมื่อจำเลยที่ ๑ เข้าร่วมเล่นการพนันอยู่ด้วย เป็นการที่จำเลยที่ ๑ มีเจตนาเข้าพนันเอาเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นกับผู้ร่วมเล่นคนอื่น จึงเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง ดังนั้น จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดหลายกรรมต่างกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นกรรมเดียว ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับจำเลยที่ ๑ ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น.

(ขวัญชัย ปิ่นรอด - พิชิต คำแฝง - ชวลิต ตูยสิงห์)

ฎ.๕๒/๒๕๕๖

8.

พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ โจทก์จำเลย

พ.ร.บ.ป่าไม้

มาตรา ๔๘, ๗๓

การที่จำเลยที่ ๒ ช่วยปิดขี้เลื่อยให้จำเลยที่ ๓ ในขณะที่จำเลยที่ ๓ ใช้เครื่องเลื่อยยนต์แปรรูปไม้ยางของกลางนั้น ย่อมเป็นการแบ่งหน้าที่กับจำเลยที่ ๓ ในการร่วมกันแปรรูปไม้เป็นการร่วมกันในการกระทำความผิด

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งเครื่องเลื่อยยนต์ (ยี่ห้อสตีล) พร้อมโซ่และบาร์ จำนวน ๒ เครื่อง ราคา ๑๔,๐๐๐ บาท ค่าอากร ๔,๒๐๐ บาท รวมราคาและค่าอากรเป็นเงิน ๑๘,๒๐๐ บาท อันเป็นของซึ่งจำเลยทั้งสี่รู้ว่าเป็นของที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายครั้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ เวลากลางวันหลังเที่ยง จำเลยทั้งสี่ร่วมกันทำไม้ยางซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. โดยร่วมกันตัดไม้ยางออกจากต้นจำนวน ๑ ต้น แล้วจำเลยทั้งสี่ร่วมกันแปรรูปไม้ยางโดยใช้เลื่อยโซ่ยนต์ดังกล่าว เลื่อยออกเป็นชิ้นและเหลี่ยมจำนวน ๑๘ ชิ้น/เหลี่ยมรวมปริมาตร ๑.๓๑ ลูกบาศก์เมตร และจำเลยทั้งสี่ร่วมกันมีไม้ยางซึ่งแปรรูปดังกล่าวไว้ในครอบครองของจำเลยทั้งสี่ ซึ่งมีปริมาตรเกินกว่า ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร ที่กฎหมายกำหนดห้ามไว้โดยจำเลยทั้งสี่ไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย มีผู้ประสงค์ขอรับเงินสินบนนำจับนำเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมจำเลยทั้งสี่ได้พร้อมด้วยไม้ยางแปรรูปกับเลื่อยโซ่พร้อมโซ่และบาร์จำนวนดังกล่าวเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.๒๕๔๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๔, ๗, ๑๑, ๔๗, ๔๘, ๗๓, ๗๔, ๗๕ ทวิ, ๗๕ จัตวา ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ ธิบของกลาง และจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับและจ่ายรางวัลแก่ผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๑๑, ๔๘ วรรคหนึ่ง, ๗๓ วรรคสอง (ที่ถูก ๗๓ วรรคสอง (๑)) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑

ฐานร่วมกันซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้าม หรือข้อจำกัด จำคุกคนละ ๑ ปี ฐานร่วมกันแปรรูปไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ ๑ ปี ฐานร่วมกันมีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครองเป็นจำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร จำคุกคนละ ๑ ปี รวมจำคุกคนละ ๔ ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ และคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ขึ้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละกึ่งหนึ่ง และลดโทษให้จำเลยที่ ๒ หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงลงโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ จำคุกคนละ ๒ ปี จำเลยที่ ๒ จำคุก ๒ ปี ๘ เดือน ริมของกลาง ให้จ่ายสินบนร้อยละ ๓๐ และจ่ายรางวัลร้อยละ ๒๕ ของราคาซื้อขายยนต์ของกลางแก่ผู้นำจับและผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยทั้งสี่ผู้ทอธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดฐานร่วมกันทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตอีกข้อหาหนึ่งโดยจำคุกคนละ ๑ ปี ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นส่วนความผิดฐานร่วมกันรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม หรือข้อจำกัด จำคุกจำเลยทั้งสี่คนละ ๖ เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละกึ่งหนึ่ง ส่วนจำเลยที่ ๒ ลดให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละ ๓ เดือน และคงจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๔ เดือน รวมกับโทษข้อหาอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละ ๑ ปี ๙ เดือน จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๒ ปี ๔ เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องโดยร่วมกันมีไว้ซึ่งเครื่องเลื่อยยนต์ที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรจำนวน ๒ เครื่อง และร่วมกันใช้เครื่องเลื่อยยนต์ดังกล่าวตัดไม้ยางอันเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. จำนวน ๑ ต้น แล้วแปรรูปออกเป็นชิ้นและเหลี่ยมจำนวน ๑๘ ชิ้น รวมปริมาตร ๑.๓๑ ลูกบาศก์เมตร ภายในเขตควบคุมการแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเจ้าพนักงานตำรวจจับกุม

จำเลยทั้งสี่ได้ในที่ที่เกิดเหตุพร้อมยึดเครื่องเลื่อยยนต์และไม้ยางดังกล่าวทั้งหมดเป็นของกลาง มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๒ ว่า จำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ด้วยหรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจเอกเพิ่มพูนทองคำ สิบตำรวจตรีจักรกฤษณ์ เหลาไชย และสิบตำรวจตรีประสิทธิ์ โยธาพูล ผู้ร่วมจับกุมเบิกความเป็นประจักษ์พยานว่า เมื่อพยานพากันไปถึงที่เกิดเหตุ พบจำเลยทั้งสี่กำลังช่วยกันเลื่อยไม้โดยใช้เลื่อยยนต์ ๒ เครื่อง จึงเข้าจับกุมจำเลยทั้งสี่พร้อมยึดเครื่องเลื่อยยนต์และไม้ยางแปรรูปเป็นของกลาง โดยสิบตำรวจตรี ประสิทธิ์ เบิกความตอบคำถามค้ำหนายความจำเลยทั้งสี่ด้วยว่า จำเลยที่ ๓ กับจำเลยที่ ๔ ถือเลื่อยยนต์คนละเครื่อง จำเลยที่ ๑ คอยปิดซี่เลื่อยให้จำเลยที่ ๔ ส่วนจำเลยที่ ๒ คอยปิด ซี่เลื่อยให้จำเลยที่ ๓ เห็นว่าพยานโจทก์ทั้งสามไม่เคยรู้จักจำเลยทั้งสี่ ไม่มีเหตุระแวงว่าจะ ร่วมกันเบิกความให้ผิดความจริง จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ก็เบิกความรับว่าร่วมกันกระทำความผิดตรงตามที่พยานโจทก์ทั้งสามเบิกความ คำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์ทั้งสาม จึงรับฟังได้มั่นคง ที่จำเลยที่ ๒ ฎีกาว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ต่างเบิกความยืนยัน สอดคล้องกันว่าจำเลยที่ ๒ เพียงเดินมาถามหานายบุญมาแล้วยืนพูดคุยอยู่กับพวกจำเลยโดย มิได้ร่วมกระทำความผิดนั้น จำเลยที่ ๒ หาได้นำนายบุญมาเบิกความประกอบข้ออ้างของ ตนทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสี่ก็เพียงให้การปฏิเสธลอย ๆ โดยมีได้กล่าวอ้างไว้ เลยว่าจำเลยที่ ๒ เพียงเดินมาตามหานายบุญมาตรงที่เกิดเหตุด้วยไม้ ข้อต่อสู้ตามฎีกาจำเลย ที่ ๒ จึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๒ ช่วยปิดซี่เลื่อย ให้จำเลยที่ ๓ ขณะจำเลยที่ ๓ ใช้เครื่องเลื่อยยนต์แปรรูปไม้ยางของกลางย่อมเป็นการแบ่ง หน้าที่กับจำเลยที่ ๓ ในการร่วมกันแปรรูปไม้ ที่ศาลล่างทั้งสองฟังว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ว่า สมควรลงโทษใน สถานเบาและรอการลงโทษจำคุกให้หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และ จำเลยทั้งสี่ได้ความตรงกันว่า ที่เกิดเหตุมีตอไม้ยาง ๑ ตอ แสดงว่ามีการตัดโค่นต้นยางเพียง ๑ ต้น ต้นยางดังกล่าวอยู่ในสวนซึ่งเป็นที่ดินมีเจ้าของผู้ครอบครองและห่างหมู่บ้านประมาณ ๕๐๐ เมตรเท่านั้น โดยรอบ ๆ ที่เกิดเหตุก็เป็นที่นา ที่สวนมิใช่เป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติหรือ เป็นบริเวณป่าต้นน้ำ จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยคดีนี้ทำการตัดไม้ทำลายป่าต้นน้ำลำธารอันเป็นการ ทำลายทรัพยากรของชาติ เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ที่ร่วมกันกระทำความผิดคดีนี้ก็เพียงหวังผลจากค่าจ้างแปรรูปไม้ยางแค่ ๑ ต้น มิใช่เป็นการ

ร่วมกันกระทำเพื่อการค้าตามพฤติการณ์จึงสมควรรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ และกรณีเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดี แม้จำเลยที่ ๒ จะไม่ฎีกาในข้อนี้ ศาลฎีกาก็มีอำนาจวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ ๒ ได้ เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงสมควรให้รอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยที่ ๒ ด้วย ที่ศาลล่างทั้งสองไม่รอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยทั้งสี่ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ฟังขึ้นแต่เมื่อรอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยทั้งสี่แล้วเพื่อให้หลบจำจึงให้ลงโทษปรับจำเลยทั้งสี่ในความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ทั้งสามกระทงอีกสถานหนึ่ง"

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลยทั้งสี่ในความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ทั้งสามกระทงอีกสถานหนึ่ง โดยให้ปรับกระทงละ ๑๐,๐๐๐ บาท รวมสามกระทงปรับคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ลดโทษให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละกึ่งหนึ่งกับลดโทษให้จำเลยที่ ๒ หนึ่งในสาม คงปรับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ส่วนจำเลยที่ ๒ คงปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกสำหรับจำเลยทั้งสี่ให้รอกการลงโทษไว้คนละ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากจำเลยทั้งสี่ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๔

(ในรี จันทรทรร - พินิจ เพชรรุ่ง - ทวีวัฒน์ แดงทองดี)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

หากท่านพบว่าหนังสือเล่มใดอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ เช่น หน้ากระดาษขาดหาย หรือเรียงสลับหน้า เนื่องจากผิดพลาดในขั้นตอนการผลิต สำนักพิมพ์ฯ ยินดีรับผิดชอบ เปลี่ยนเล่มใหม่ โปรดส่งเล่มที่ชำรุดคืนมาที่...

สำนักพิมพ์สุทรไพศาล

155 ถนนเพชรเกษม 63 ซอยวัดม่วง เขตบางแค กรุงเทพฯ ๑ 10160

ทางสำนักพิมพ์ฯ จะจัดส่งเล่มใหม่ไปให้ โดยท่านไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

การอ่านหนังสือ

ช่วยรักษาอารมณ์และเพิ่มพูนสติปัญญา

การอ่านหนังสือ

เป็นการรับความสุขในราคาที่ไม่แพง

แต่ประโยชน์ที่ได้ สามารถนำไปใช้ได้อย่างยาวนาน

ทั้งยังจุณเจือ เพื่อแผ่ไปยังผู้อื่นได้อีกมาก

ได้ทั้งความสุขต่อตนเอง และต่อผู้อื่น

แนวคิดที่หลากหลายในหนังสือเป็นเพื่อนคู่คิดที่ดีของผู้อ่าน

ทุกยุคทุกสมัย และจะยังคงเป็นเช่นนั้นตลอดไป

ยวดี อ่วมพวง